

LBRIS

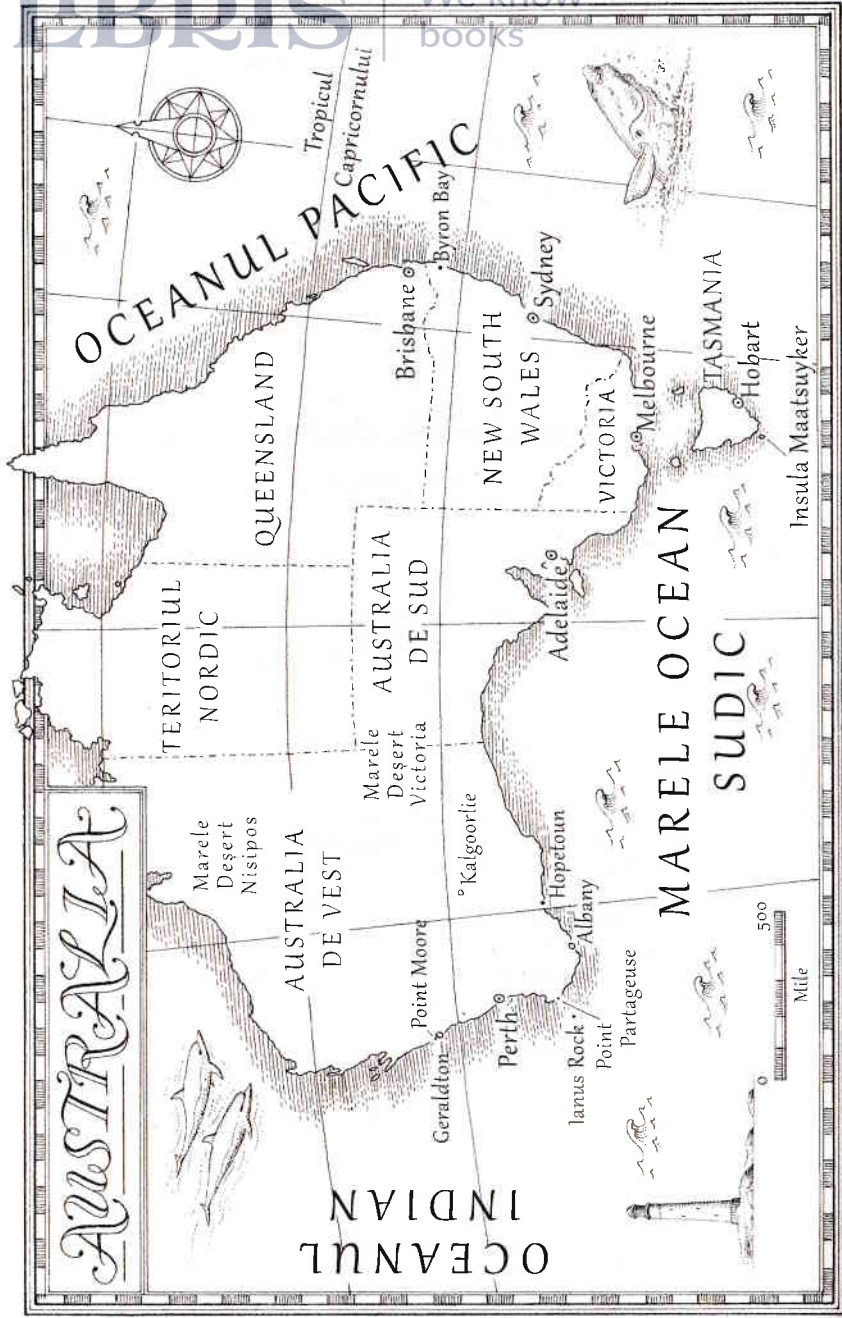
We know
books

M.L. Stedman

**LUMINA
DINTRE
OCEANE**

Traducere din limba engleză și note
ANCA-GABRIELA SÎRBU

LITERA
București

PARTEA ÎNTÂI

27 aprilie 1926

În ziua în care s-a întâmplat minunea, Isabel stătea în genunchi la marginea falezei stâncoase și lega o cruce mică făcută din surcele aduse de apă. Doar un singur nor lăbărțat se târa pe cerul de sfârșit de aprilie, întinzându-se peste insulă ca o oglindă a oceanului de dedesubt. Mai turnă puțină apă și apoi apăsă ușor cu palma pământul în jurul tufei de rozmarin pe care tocmai o sădise.

– ... și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean, șopti ea.

Pentru o clipă mintea îi jucă o festă, amăgind-o cu impresia că aude plânsul unui prunc. Alungă impresia și își îndreptă privirea spre câteva balene care înaintau pe lângă coastă în drumul lor spre apele mai calde unde urmau să-și aducă pe lume puii; scoteau din apă, iar și iar, prin mișcările lor, cozile precum acele care străpung o tapiserie. Avu din nou impresia că aude plânsul de copil, de data asta mai tare, în adierea blândă a vântului matinal. Imposibil.

De pe partea asta a insulei se vedea doar întinderea nesfârșită de apă ce mergea tocmai până în Africa. Aici Oceanul Indian se unea cu marele Ocean Sudic și

împreună se desfășurau ca un covor nemărginit la poalele stâncilor. Într-o zi ca aceasta oceanul părea atât de dens, încât ea ar fi putut merge pe suprafața lui până în Madagascar, într-o călătorie de albastru pe albastru. Cealaltă latură a insulei privea cu neliniște spre Australia continentală aflată la o sută de mile, fără a-i aparține cu adevărat, fără a fi într-unul totuși ruptă de ea, reprezentând, de fapt, cea mai înaltă culme dintr-un șir de munți subacvatici care răsăreau din fundul oceanului ca niște dinți pe o falcă sfărâmată ce aștepta să devoreze vreo barcă neștiutoare în drumul său spre port.

Vrând parcă să se revanșeze, insula – Ianus Rock – avea un far a cărui lumină oferea o zonă de siguranță pe o rază de treizeci de mile. În fiecare noapte aerul vibra de zumzetul lămpii care se rotea, se rotea, se rotea; imparțial, fără să dea vina pe stânci, fără să se teamă de valuri, farul era acolo pentru a dăruia salvare celor ce o căutau.

Plânsul se auzea în continuare. Ușa farului zăngăni în depărtare și silueta înaltă a lui Tom apărură pe platforma turnului, scrutând prin binoclu insula.

– Izzy! strigă el. O barcă! și-i făcu semn spre golfuleț. Pe plajă, o barcă!

Dispărură și apărură din nou jos, la baza turnului.

– Se pare că e cineva în ea, strigă el.

Încă lipsită de putere, Isabel se grăbi să-i iasă în întâmpinare, iar el o prinse de braț și coborâră împreună poteca bătută, abruptă, până la plaja micuță.

– E chiar o barcă! exclamă Tom. Și... ei, Doamne! E cineva în ea, dar...

Bărbatul din barcă stătea nemișcat, prăbușit peste banchetă, dar țipetele se auzeau în continuare. Tom se grăbi spre barcă și încercă să-l trezească pe bărbat înainte să caute în zona din spate, de unde veneau țipetele.

Scoase de acolo o bocceluță de lână; o jachetă moale de damă, de culoarea levănțicii, în care era înfășurat un prunc care plângea.

– Ei, drăcia dracului! exclamă el. Ei, drăcie, Izzy, este...

– Un copilaș! Doamne Dumnezeu! Ah, Tom! Tom! Hai, dă-l încoace!

Îi dădu ei copilul, iar el încercă din nou să-l trezească pe bărbat: nu avea puls. Se uită la Isabel care examina făptura minusculă.

– E mort, Izzy. Și copilul?

– S-ar părea că n-a pățit nimic. N-are zgârieturi, nici vânătăi. Și e atât de mic! spuse ea uitându-se din nou la copil și strângându-l la piept. Gata, gata, nu mai plânge! Acum ești în siguranță, puiule! Ești în siguranță, minunea mea!

Tom rămase nemișcat privind trupul bărbatului, închise ochii și-i deschise iar pentru a se convinge că nu visează. Pruncul nu mai plângea, ci respira sacadat în brațele lui Isabel.

– Nu se vede nimic pe trupul omului, nici bolnav nu pare să fie. Cred că nu e mult de când plutește în derivă... E greu de crezut.

Făcu o pauză.

– Du copilul în casă, Izzy, iar eu am să aduc ceva să acopăr cadavrul.

– Dar, Tom...

– O să fie îngrozitor de greu să-l târâm în sus pe potecă. Mai bine îl lăsăm aici până ne vin ajutoare. Dar nici n-aș vrea să-l năpădească păsările și muștele... E o prelată în șopron, cred că ar fi bună.

Era destul de calm când spunea asta, dar avea mâinile și obrajii reci, căci umbre din trecut îi întunecau lumina soarelui de toamnă.

Ianus Rock era un petic verde de o milă pătrată, care avea destulă iarbă pentru a hrăni cele câteva oi, capre și găini și destul pământ roditor pe care să poată crește niște legume în grădinița cât o palmă. Singurii copaci erau doi pini de Norfolk înalți, plantați de echipele de la Point Partageuse care înălțaseră construcția cu mai bine de treizeci de ani în urmă, în 1889. Un grup de morminte vechi amintea de un naufragiu petrecut cu mult înainte, când vasul *Pride of Birmingham* se zdrobise de stâncile lacome în plină zi. Mai târziu, pe un vas asemănător, fusese adus din Anglia farul purtând cu mândrie numele de Frații norocoși, la construcția căruia se folosiseră în mod sigur cea mai avansată tehnologie a acelor vremuri și care putea fi asamblată oriunde, indiferent de cât de inaccesibil și de neprimitor ar fi fost terenul.

Curenții din jurul insulei aduceau tot felul de lucruri – resturi ale unor naufragii se roteau în loc ca între niște elice gemene: fragmente de epave, lăzi de ceai, oase de balenă. Obiectele se roteau în ritmul lor, în felul lor. În mijloc se înălța neclintit farul, lângă el se ghemuiau căsuța paznicului și anexele, îngrozite de ani grei de furtuni dezlănțuite.

În bucătărie, Isabel ședea la masa veche, cu pruncul în brațe. Tom își șterse încet cizmele pe covorașul de la intrare și-și puse palma bătătorită pe umărul ei.

–L-am acoperit pe... pe nefericitul ăla. Ce face asta mic?

–E fetiță, spuse Isabel zâmbind. I-am făcut baie. Pare destul de bine.

Copila întoarse spre el ochii mari, absorbindu-i parcă privirea.

–Ce-o fi pricepând ea din toate astea? se întrebă el cu glas tare.

–I-am dat și puțin lapte, nu-i așa, îngerășule? gânguri Isabel, transformând propoziția într-o întrebare către copil. Ah, este... este absolut desăvârșită, Tom, spuse ea și sărută fetița. Numai Dumnezeu știe prin câte o fi trecut.

Tom luă o sticlă de coniac din dulapul de lemn, își turnă puțin și bău totul dintr-o înghițitură. Se așeză lângă soția lui și urmări jocul luminii pe chipul ei în timp ce ea privea încântată comoara pe care o ținea în brațe. Copila îi urmărea fiecare mișcare a ochilor, ca și cum Isabel ar fi putut dispărea dacă ea n-ar fi ținut-o cu privirea.

–Of, mititico! murmură Isabel. Biata de tine! rosti ea, pe când fetița își îndesa fața spre pieptul ei.

Tom detectă lacrimi în glasul ei, iar amintirea unei prezențe invizibile pluti între ei.

–Îi place de tine, spuse el. Apoi, vorbind parcă pentru sine: Asta mă face să mă gândesc cum ar fi fost dacă... Apoi adăugă grăbit: Vreau doar să spun că... N-am vrut să spun că... După cum arăți, aș zice că ești făcută pentru asta, nimic altceva.

O mângâie pe obraz.

Isabel își ridică privirea spre el.

–Știu, dragul meu. Știu ce vrei să spui. Așa simt și eu.

Tom îi cuprinse cu brațul pe ea și pe copil. Isabel simți în respirația lui miros de coniac.

–Ah, Tom, slavă Domnului că am găsit-o! șopti ea.

Tom o sărută, apoi își lipi buzele de fruntea copilei.

Toți trei rămaseră așa un timp, până ce fetița începu să se foiască și scoase o mânuță de sub păturica galbenă pufoasă.

– Ei, o să mă duc acum și o să trimit o telegramă, zise Tom ridicându-se și întinzându-se, ca să anunț ce s-a întâmplat. Să cer să trimită o navă care să ridice cadavrul. Și pe păpușica asta.

– Nu încă, rosti Isabel, mângâind degețelele copilului. Vreau să spun că nu e nici o grabă, nu e cazul să o faci chiar acum. Omului ăluia nu i se mai poate întâmpla nimic, bietul de el. Iar pușorului ăstuia i-o fi ajuns atâta mers cu barca, după părerea mea. Mai stai un pic. Dă-i timp să-și tragă sufletul.

– Trec câteva ceasuri bune până să ajungă ei aici. Copilul e foarte bine. Deja văd că ai reușit să o liniștești, draga de ea.

– Hai să mai așteptăm! În definitiv, asta n-ar schimba situația cu nimic.

– Trebuie să trec totul în jurnal, iubito! Știi că trebuie să comunic asemenea incidente imediat, spuse Tom, căci una dintre atribuțiile lui era aceea de a înregistra fiecare eveniment important care se petrecea la far sau în preajma lui, de la starea vremii la vapoarele care treceau și la problemele de funcționare a instalației.

– Ce-ar fi să faci asta mâine-dimineață?

– Dar dacă barca provine de la un vapor?

– E doar o barcă obișnuită, nu e o barcă de salvare.

– Asta înseamnă că fetița are o mamă care o așteaptă undeva pe țărnișă și-și smulge părul din cap de disperare. Dacă ar fi a ta, cum te-ai simți?

– Ai văzut jacheta. Mai mult ca sigur mama a căzut din barcă și s-a înecat.

– Draga mea, nu știm absolut nimic despre mamă. Și nici cine era bărbatul.

– Nu crezi că asta este cea mai plauzibilă explicație? Copiii atât de mici nu pleacă de capul lor de lângă părinți.

– Izzy, totul este posibil. Pur și simplu nu știm.

– Unde ai mai pomenit tu ca un copil aș atât de mic să plece cu barca fără mama lui? E posibil așa ceva?

Strânse copilul mai aproape de piept.

– Asta e o treabă serioasă, Izzy. Omul e mort.

– Iar copilul e în viață. Fie-ți milă, Tom!

Ceva din intonația ei îi atrase atenția și, în loc să o contrazică, pur și simplu analiză situația în gând, cântărind rugămintea ei, ceea ce nu făcea de obicei. Poate că ea avea nevoie să stea puțin timp cu fetița. Poate că el îi datora asta. Urmă o pauză, iar Isabel își întoarse ochii spre el într-o rugămintă fără cuvinte.

– Poate că, la nevoie..., acceptă el rostind cu mare dificultate vorbele, ... aș putea amâna pentru mâine mesajul. Dar neapărat, primul lucru mâine-dimineață. Imediat ce se luminează de zi.

– Trebuie să mă întorc la felinar. Începusem să schimb tubul de vaporizare, spuse el.

Mergând pe potecă, auzi glasul duios al lui Isabel care cânta:

*Bate vântul către sud, către sud, către sud
Bate peste marea albastră.*

Deși melodios, cântecul nu reuși să-l liniștească pe Tom, care urca treptele farului, și nici să-i alunge o stare de ciudată neliniște provocată de concesiile pe care o făcuse.